

XVI

Cá chạu chim lồng

VĂN BÌNH hỏi, giọng chưa hết sừng sốt :

— Em nói sao ? Em bắt anh giờ tay ư ?

Tiểu Phi nhắc lại :

— Vâng, mời anh giờ tay. Nếu anh không tuân, miễn cưỡng tôi phải nổ súng.

— Nghĩa là cô muốn giết tôi ?

— Tôi muốn giết anh, vì anh và tôi, mỗi người ở một trận tuyến riêng biệt. Tôi không thể sánh đôi với anh. Hoặc tôi giết anh, hoặc anh giết tôi.

Văn Bình mỉm cười :

— Tiểu Phi đừng quên những chuyện vừa xảy ra. Nếu tôi phá cửa khố kịp, cô không còn sống đến phút này để chĩa súng áp đảo tôi nữa. Sao cô chóng quên thế, Tiểu Phi ? Tôi tưởng cô thành thật... Tôi không ngờ. Cô biết vai tôi bị

SONG GIÓ TAM KIỀU

221

thương nặng không ? Chắc cô không biết. Dầu biết, cô cũng chẳng cần lưu ý.

Văn Bình nhận thấy nét mặt Tiểu Phi hơi biến đổi. Song nàng đã trấn tĩnh được ngay. Giọng nàng danh lên :

— Anh đừng kêu gọi tình cảm nữa, vô ích. Tôi không thích nghe những lời mềm yếu. Hai đứa mình có thể không ghét nhau, nhưng vì tư tưởng vẫn phải chống nhau.

Văn Bình nhìn thẳng giữa mắt Tiểu Phi :

— Em đừng dối lòng em nữa. Em bắt anh giờ tay, nhưng nếu « anh không tuân... »

Tiểu Phi đáp rần rôi :

— Em sẽ bắn.

Văn Bình lắc đầu :

— Em bắn đi. Bắn anh đi. Anh sẵn sàng uốn ngược cho em bắn. Thà bị em giết, chứ nhất định anh không đầu hàng.

Văn Bình lặng lẽ cởi khuy áo. Chàng chỉ một bên ngực :

— Nếu em còn đôi chút cảm tình thì rón bắn trúng vào đó. Chết đi, anh sẽ không hề oán thán. Anh sẽ mang hình ảnh em xuống tận suối vàng.

Tiểu Phi ghéch họng súng, sửa soạn bóp cò. Văn Bình đứng im như pho tượng. Không khí nhà hầm yên lặng đến nổi tiếng muỗi mất vo ve cũng nghe rõ mồn một. Văn Bình giục :

— Bắn đi Tiều Phi.

Bỗng dưng nàng òa lên khóc. Chờ đón giây phút xúc động này từ nãy, Văn Bình giang rộng tay ôm nàng. Nàng ném súng rồi gục đầu vào vai chàng, nấc lên như đứa trẻ.

Chàng nhấc mặt nàng, hôn nhẹ đôi má ướt nhèm nước mắt, giọng âu yếm :

— Tiều Phi, anh biết mà, anh biết em không thể giết anh.

Lời nói của Văn Bình như sét giáng bên tai làm nàng choáng tỉnh. Trong khoảnh khắc, nàng sức nhớ lại nhiệm vụ. Nàng được cấp trên hạ lệnh giết chàng với bất cứ sự hy sinh nào. Nàng không ngờ lại có thể mềm yếu đến thế. Ngón tay sắp lấy cò súng bỗng bị một sức mạnh bí mật cản lại.

Sức mạnh huyền bí này là ái tình. Nàng tưởng không yêu chàng, đến khi phải tỏ thái độ dứt khoát nàng mới biết lầm. Nàng yêu chàng tha thiết mà nàng không rõ Tình yêu vươn cao lên trên tất cả, và nàng phải bỏ quên bản phận. Trong một giây đồng hồ ngắn ngủi, tình yêu đã thắng, nàng sắp giết chàng thì trái tim lên tiếng báo động.

Giờ đây nàng lại có ý định muốn giết Văn Bình. Song ý định này chỉ thoáng qua óc như gió lướt.

Văn Bình kéo nàng ra khỏi hành lang, trèo lên

tầng trên. Ánh sáng bên ngoài tràn vào thạch động. Văn Bình lảng lảng như vừa tỉnh giấc mơ thần thoại.

Tiều Phi hỏi :

— Anh định đi đâu ?

Chàng cười đáp :

— Chưa biết. Mục đích của anh là đưa em thoát khỏi nơi này.

Tiều Phi nhoen miệng cười sung sướng. Nhưng chỉ một thoáng sau, nụ cười của nàng tắt ngúm. Nàng mừng tượng đến những chương ngại lớn lao giữa nàng và người đàn ông mà nàng yêu đắm đuối.

Nàng lại lắc đầu :

— Anh ơi, em sợ lắm.

Văn Bình vuốt tóc nàng :

— Việc gì em sợ. Em sợ đại tá Woòng phải không ? Em yên tâm để anh đối phó.

Tiều Phi thở dài :

— Không phải thế. Nếu em sợ đại tá Woòng em đã không mạo hiểm vào sân đấu trực thăng. Nỗi sợ của em, em không thể bộc lộ hết với anh.

Văn Bình thừa hiểu tại sao nàng sợ. Song chàng không muốn nói ra. Tiều Phi chỉ là bánh xe răng cưa bé nhỏ bị kẹt trong guồng máy khổng lồ.

Tiều Phi giữ tay Văn Bình giọng hơi run :

— Lẽ ra chúng mình phải có đủ súng. Ít ra là tiều liên mới đủ sức chống lại toán lính gác võ

trang toàn bằng súng tự động.

Văn Bình hỏi :

— Ngoài cửa có mấy tên lính gác ?

Nàng đáp :

— Khoảng 4, 5 tên. Cách vọng gác một quãng, còn nửa tiểu đội nữa. Giết được cả bọn, chúng mình mới có hy vọng thoát khỏi bằng không...

Văn Bình chặt lưỡi :

— Bằng không anh sẽ ở lại với em. Anh rất vinh hạnh được thở hơi cuối cùng bên em.

Tiểu Phi nói, giọng ồ buồn :

— Anh đừng quan niệm cái chết một cách thi vị như vậy. Bọn gác nuôi một đàn chó khôn như người, Đàn chó này ăn thịt người bao nhiêu cũng còn đói. Em đã từng mục kích cảnh chó xé thịt người, nhá xương rạo rạo. Em không muốn chúng gặm xương em. Hạ được đàn chó chẳng phải dễ. Đó là chưa nói đến đàn beo vẫn đặc biệt của đại tá Woòng.

Hai người ra đến cửa. Trời buổi sáng trong rừng có nhiều vẻ đẹp khác thường. Rặng lim dường như cao hơn mọi ngày, cành lá cũng xanh hơn và lấp lánh thật nhiều ánh nắng. Bầy chim vô tư lự đua nhau hót riu rít trong bụi cây bỗng bộp, lá tròn, to và láng mượt như nhung.

Trong khoảnh khắc, Văn Bình quên hết thực tại. Chàng quên đang ở trong hoàn cảnh hiểm nguy,

thần Chết có thể hạ lưỡi liềm bất cứ lúc nào. Chàng chỉ nhìn thấy trời đẹp rạng rỡ, và bên cạnh chàng có người đàn bà cũng đẹp rạng rỡ như thời tiết.

Dường như Tiểu Phi cũng có ý nghĩ như chàng nên đứng lại, ngửa mặt nhìn chàng, cử chỉ đắm đuối. Văn Bình lấy ngón tay nâng cằm nàng, và nàng nhắm mắt chờ đợi. Văn Bình hôn cặp môi đỏ mọng vừa hé mở, như nụ hoa hồng hé mở dưới sương sớm đầu xuân.

Nàng run bần bật :

— Trời ơi !

Văn Bình xiết chặt thêm. Chàng có cảm giác như Tiểu Phi đang bị nghiền nát trong vòng tay lực lưỡng của chàng, và thân thể cân đối đầy nhựa sống thanh tân ấy đang tan dần thành nước, thành nước... rồi ngấm dần vào da thịt chàng.

Trong giây phút say sưa, hai người không lưu ý đến một bóng đen từ lùm cây rậm rạp bò ra, tay cầm khẩu súng máy.

Thấy hai người tình tự, hắn đứng lại ra dáng sững sốt, rồi nhanh như cắt, áp mình xuống đất. Trận mưa đêm còn lưu lại nhiều vũng nước lớn nên khi hắn gieo mình xuống nước bắn tung tóe, gây tiếng động đặc biệt.

Nhờ tiếng động này, cặp nhân tình thoát chết. Văn Bình choàng lưng Tiểu Phi, hai người nhào

vội xuống nệm cỏ trượt sũng.

Cùng khi ấy, tiếng súng nổ đoàng.

Kẻ bắn lên không phải là đối thủ dang ngại. Phát súng đầu tiên chứng tỏ hẳn chỉ là tên lính tầm thường. Không bỏ lỡ cơ hội, Văn Bình vận dụng tài nghệ để bịt miệng hắn. Vừa xoay mình, chàng vừa nhặt hòn đá. Tên lính chưa kịp nã phát thứ hai thì viên đá quái ác đã choang vào tay hắn.

Hắn rên lên đau đớn. Văn Bình bỏ lại. Chàng rút cách hắn 5 thước, bình thường phải nhảy 2 lần, dáng này chàng chỉ cần nhún chân là đến nơi, và đoạt khẩu súng để như trò đùa.

Bàn chân Văn Bình chặn ngực đối phương. Hắn kêu ư, tay buông khẩu tiểu liên, Văn Bình lượm khẩu súng mới toanh, còn nguyên bị đạn, trừ phát đầu tiên bắn hụt.

Văn Bình dận chân xuống, giọng gay gắt :

— Ai bảo mày bắn lên ?

Hắn ấp úng :

— Tôi là lính gác. Đại tá Woong...

— Mấy đứa gác với mày ?

— Còn 5 người nữa.

— 5 đứa ấy đang ở đâu ?

— Thưa...

Tiểu Phi bật cười vì sự hèn nhát của tên lính.

Văn Bình nắm cổ áo hắn xách dậy, lời sênh sịch vào bụi cây. Rồi xô tấp trên đồng gai nhọn. Hắn lấy

tay che mặt ra dáng sợ sệt :

— Xin ông tha cho.

Văn Bình nguyệt dài :

— Dĩ nhiên, với kẻ tham sinh úy tử như mày thì giết bần tay. Nhưng nếu mày ngoan cố không chịu khai thật tao phải giết.

— Thưa, em xin nói.

Văn Bình hỏi, giọng ngọt ngào :

— 5 đứa kia ở đâu ?

Hắn toan đáp song lại run cầm cập :

— Thưa ông, em không rõ.

Văn Bình tát cho hắn một cái chày má. Hắn khóc ré lên. Văn Bình tát thêm cái nữa thật mạnh, tưởng như làm mất hẳn vắng khỏi mặt, và rụng hết hàm răng cái má. Bị đánh đau, hắn chỉ khóc tí tí chứ không dám bù lu bù loa như trước.

Văn Bình dẫn giọng :

— Mày định kêu anh em mày đến cứu hả ? Thủ đoạn trẻ con ấy không đánh lừa được người như tao đâu. Nay, tao nói cho mày biết. Nếu mày ngậm miệng tao sẽ giết mày như giết con kiến.

Văn Bình lượm con kiến lửa đang bò trên trán tên lính và dí tận mắt hắn :

— Mày thấy rõ chưa ? Tao sẽ giết mày như con kiến lửa này.

Chàng bóp nát con kiến trước sự kinh hoàng của tên lính.

Tên lính gạt đầu một cách ngoan ngoãn :

— Vâng, em xin nói.

Văn Bình bóp mạnh vai hắn :

— Nói đi, cứ tri hoãn mãi.

Tên lính trả lời nhát gừng :

— Thưa .. thưa ông... họ đang... dọn đồ...

Văn Bình gõ ngón tay vào khớp xương vai.

Hắn run bần bật, nước mắt nước mũi trào ra.

Văn Bình giục :

— Nói nhanh lên, kéo lại gãy xương.

Tiêu Phi gạt đi :

— Thôi, khỏi cần tra khảo, em đã biết. Lính gác đang dọn đồ ở khu tổng hành doanh. Nội một ngày nữa, các cơ quan điệp báo đầu não của R sẽ được di tản sang bên kia biên giới.

Tiêu Phi dẫn Văn Bình vượt qua những cụm lau lách um tùm. Dọc đường chàng không gặp ai. Vòng qua một trái đồi trọc, chàng thấy phía trước những thân cây sừng sững, cành lá xum xuê, xanh ngắt và cao ngắt như lên đến tận mây xanh. Đó là khu tối mật của R, nơi ông Hoàng đã mất bao công phu mà chưa khám phá ra ; vệ tinh, phi cơ trinh sát, dụng cụ điện tử, tất cả đã bị bắt lượ trước núi cao và rừng rậm.

Đột nhiên, Tiêu Phi nắm tay chàng, giọng run run :

— Em xin phép từ giã anh ở đây. Trước mặt,

không có lính gác, anh có thể tiến vào tự nhiên. Vì nhiều lý do, em không thể theo anh được nữa.

Văn Bình toan niu nằng lại, song nằng đã giằng ra, chạy biến vào rừng sâu. Chàng đứng bần thần trên nệm cỏ ướt, tâm hồn tràn ngập nỗi tiếc thương vô tận. Chàng không hiểu tại sao lại để Tiêu Phi bỏ đi dễ dàng như vậy. Nếu chàng chủ tâm, chàng vẫn có thể chạy theo giữ nằng lại, song một mãnh lực bí mật đã làm chàng bất động. Mãnh lực phi thường này có lẽ là định mệnh trớ trêu.

Nghe tiếng động trong lùm cây, Văn Bình thụp xuống. Một bóng người mặc đồ đen bước ra, nhanh như cắt, chàng xông lại, vung tay quạt đối phương ngã lăn. Đối phương chưa kịp lên tiếng kêu cứu chàng đã di lưỡi dao vào cổ, hăm dọa :

— Khôn hồn thì không được kêu la. Nếu không tôi sẽ đâm nát cuống họng.

Tên mặc bà ba đen run lẩy bẩy dưới lưỡi dao :

— Ông kiểm đại tá Woòng ư? Đại tá đang ở văn phòng C.

— Với ai ?

— Với 2 người khách từ Sài Gòn lên.

— Văn phòng tư lệnh ở đâu, anh dẫn tôi đến nơi. Anh coi chừng, hễ anh ngo ngoe, tôi sẽ không tha.

Chàng dựng hẳn dậy, ấn vào lưng, đẩy hẳn

đi trước chỉ đường. Chàng cảm thấy tình hình đã đến giai đoạn quyết liệt. Có thể tên lính nói thật, song cũng có thể hắn đưa chàng vào cạm. Nhưng chàng không lùi dợc nữa.

Tên lính khom lưng chui qua rặng cây bồm bộp. Văn Bình bám sát hắn từng bước. Hắn rùng mình khi chàng áp lưỡi dao lạnh lạnh vào gáy.

Hắn nói, giọng sợ sệt :

— Thưa ông, em không dám đánh lừa ông đâu.

Văn Bình cười nhạt :

— Mà biết điều đấy. Vì nếu mày phỉnh gạt, tao sẽ cắt tai, xẻo mũi, rạch miệng trước khi mở bụng mày ra coi ruột, gan, mật mày ra sao.

Tên lính rùng mình như bị cầm hàn .

— Ông làm em ghê quá.

Văn Bình xô hắn bước nhanh hơn. Hai người ra khỏi lá bồm bộp. Bên trái, hiện ra giã nhà lá vuông vắn. Văn Bình hỏi hắn :

— Văn phòng C phải không ?

Tên lính gật đầu :

— Vâng.

Văn Bình hỏi :

— Đại tá ở căn nào ?

Tên lính ngập ngừng không chịu đáp. Văn Bình quay ngược sống dao, nện xương sống hắn. Đau nhói, hắn nhăn mặt nhưng không hé răng. Bất thần hắn giật khỏi tay chàng, bỏ chạy. Nhưng

hắn vấp phải rễ cây và lăn kènh ra đất. Văn Bình không cần đuổi theo. Chàng núp trong bụi, giơ lưỡi dao. Đối phương lóp ngóp bò dậy, nhìn trước trông sau về mặt lấm lét, rồi cầm đầu chạy bán sống, bán chết. Văn Bình, vung tay, lưỡi dao rít trong không khí, bay vèo qua đồng lá bồm bộp rồi cắm phập vào lưng nạn nhân.

Trong cuộc đời gián điệp, Văn Bình chưa hề dám lên sau lưng. Song đây là trường hợp bất khả kháng. Chàng không thể kêu hắn đứng lại.

Chàng nhảy ra khỏi bụi, cúi xuống thì thê còn nóng hổi, rút lưỡi dao vấy máu khỏi vết thương, đoạn chạy như bay vào giã nhà tranh.

Chàng co chân đạp tung cửa. Chàng không ngạc nhiên khi thấy một tên lính trong nhà nâng súng sửa soạn bóp cò. Chàng biểu diễn tài phi đao một cách bình thản và nhẹ nhàng, giống như người nội trợ khéo tay dùng dao díp gọt trái lê.

Nạn nhân hự một tiếng rồi gục xấp. Văn Bình lật hắn nằm ngửa. Mặt hắn lơ dờ như vừa chích a phiến, miệng hắn mím chặt, bợt mép sùi trắng xóa.

Biết là hắn sắp chết, Văn Bình dầy mạnh cho hắn ngã. Đoạn, chàng lột áo quần hắn, mặc vào người. Trên vai bộ bà ba đen, có gắn cấp bậc đại úy. Văn Bình vớ cái mũ sắt nguy trang lá dৌ lên đầu đoạn ung dung thắt dây lưng to bản, đeo nặng

lưu đạn, súng lục, bi đạn và dao quắm.

Chàng không quên đoạt khẩu tiêu liên Trung cộng gác trên bàn. Trong phút chốc, chàng đã trở thành viên đại úy của quân đội Bắc Việt.

Chàng sửa soạn bước ra thì cửa sang phòng bên mở rộng, rồi có người tiến vào kèm theo tiếng nói :

— Sắp tới giờ lên đường, đại úy.

Văn Bình nhếch mép cười khoái trá. Bước vào phòng là một gã đàn ông cao lớn, cũng mặc đồ đen như chàng, trên cổ chêm chệ cái lon thiếu tá. Mặt hần tròn xoe, da dẻ hồng hào, chứng tỏ hần đã suýt soát 40 mập phi và mắc bệnh dư máu, nếu không hần phải là người quanh năm suốt tháng ăn toàn cao lương mỹ vị. Miệng hần rộng hoác như miệng cá ngão, có thể đút miếng bit tét 300 gờ ram thịt không sợ vương.

Tên béo gục gặc cái đầu :

— Đại úy, sao chưa đi cho rồi?

Giọng hần ồ ồ như tiếng vịt đực. Văn Bình ngồi sau bàn gỗ, đầu hơi cúi, không trả lời. Chàng đợi hần vào đến giữa phòng mới ngẩng lên, cười khinh mạn — một sự khinh mạn lạ lùng :

— Chào thiếu tá.

Hần giật mình như bị kiến cắn móng đít. Hần đứng sững một giây đồng hồ, miệng há hốc không thốt được tiếng nào. Nhưng chỉ một giây, một

giây ngắn ngủi mà thôi. Nhận ra Văn Bình trong bộ vá đại úy giả hiệu, hần chuôi tay vào thắt lưng, rút súng, khẩu Simit Oét sòng đặc biệt, với nòng dài lê thê và cỡi đạn to tướng. Văn Bình ớn tồn :

— Đừng, thiếu tá.

Bàn tay đã chạm bả súng vội rút lại. Giọng Văn Bình vẫn lịch sự :

— Thiếu tá rút được súng thì đầu thiếu tá đã bị xuyên thủng. Nếu tôi ở vào hoàn cảnh hiện thời của thiếu tá tôi sẽ kéo ghế ngồi. Bọn mình đều là quân nhân, thế nào cũng điều đình được với nhau, phải không ông bạn ?

Hần nghiến răng ken két, ra vẻ tức tối, Văn Bình chỉ cái ghế xiêu vẹo :

— Mời thiếu tá an tọa.

Hần hỏi chàng :

— Ông, ông là ai ? Hay là ... ?

Văn Bình nhún vai :

— Thiếu tá đoán đúng. Tôi là Văn Bình. Đại tá Tổng Văn Bình. Nghĩa là về cấp bậc, tôi lớn hơn thiếu tá hai lon. Tôi có quyền bắt thiếu tá kính trọng tôi.

Miệng hần há rộng thêm nữa :

— Đại tá là Z, 28 ?

Văn Bình mỉm cười :

— Phải.

Hần thở dài :

— Đại tá Woòng vừa sai tôi đến nhà hầm đón ông. Ai ngờ ông đã trốn thoát.

— Đón tôi để mang đi đâu ?

— Tôi không biết. Vả lại, có biết tôi cũng không nói. Vì tôi và ông là kẻ thù của nhau.

Văn Bình cười gằn :

— Thiếu tá rất can đảm, tôi có lời khen ngợi. Nhưng nếu thiếu tá đã nghe nói về Z. 28 thì đừng bướng bỉnh nữa chỉ hại vào thân mà thôi. Z. 28 có thể bắt những kẻ ngoan cố nhất phải ngoan ngoãn cung khai. Là quân nhân, tôi trọng lời hứa, nếu thiếu tá thành thật, tôi sẽ tha chết.

Hắn cười lại :

— Đại tá làm rồi. Tôi cũng là nhân viên do thám như đại tá. Quân nhân có thể giữ lời hứa, nhưng điệp viên thì không.

Văn Bình đứng dậy :

— Tôi không có đủ thời giờ tán gẫu nữa. Đại tá Woòng hiện ở đâu ?

Hắn im lặng, nhìn chàng bằng cặp mắt khiêu khích. Văn Bình dẫn giọng :

— Hai người khách từ Sài gòn lên hiện ở đâu ? Tôi ra hẹn cho anh một phút, chỉ một phút thôi, nếu anh ngậm miệng tôi sẽ có cách.

Hắn lắc đầu :

— Tôi rất muốn nói, nhưng khôn nổi chẳng biết gì mà nói. Tôi chỉ có thể dẫn anh đến gặp

đại tá Woòng. Song tôi xin báo trước là đại tá Woòng ở gần đây, và trước khi đến nơi anh sẽ bị bầm vụn. Dĩ nhiên tôi cũng sẽ bị bầm vụn như anh.

Nói đoạn, hắn đưa ngón tay lên môi. Văn Bình nhảy bổ lại gạt ra. Chàng tưởng hắn cần vớ cái nhẫn giả đeo ở ngón tay để nuốt độc dược xi-a-nuya. Không dè đối phương lừa chàng. Văn Bình vừa xán lại, hắn choàng dây, phóng đòn vào mặt chàng theo chưởng pháp đặc biệt của Thiếu lâm tự, lợi hại không kém atêmi nhu đạo.

Văn Bình ngửa mặt ra sau để tránh. 5 ngón tay hắn xòe rộng trong thế ngũ lôi chưởng kỳ lạ. Móng tay và đầu ngón tay được luyện tập riêng — bằng cách dấm bao cát, trước khi dấm gỗ, rồi gạch đá — đã biến thành những mũi dùi ghê gớm, đủ sức đâm bẻ mặt địch, hoặc xuyên phá xương sườn đến tim phổi.

Nghe tiếng gió vèo vèo, Văn Bình biết địch không phải là võ sinh tầm thường. Chàng thót bụng tung ngọn độc cước. Hắn lãnh trọn cái đá đầu tiên vào hông. Cái đá thứ hai xẹt tới làm hắn ngã nhào như cây chuối bị chặt đổ. Văn Bình chặn trên bụng hắn, túm cổ áo, lắc mạnh :

— Thế nào, định khai chưa ?

Đối phương nin thình, Văn Bình quật sống bàn tay ngang mặt hắn. Hắn nghiêng rặng chụm đầu một tia máu đỏ từ khoe mắt chảy xuống.

Bỗng nhiên, Văn Bình nghe tiếng âm âm.

Chàng không thề nào lắm. Đó là tiếng động cơ máy bay. Lâu nay, phi cơ chính phủ chưa hề oanh kích khu rừng già hiểm trở này. Thật ra phi cơ đã bay qua hàng ngày nhưng chưa khám phá ra những bí mật bên dưới. Nhưng không, phi cơ đang hạ thấp, tiếng máy nghe rõ mồn một, và Văn Bình có cảm tưởng là phi cơ đang lượn vòng quanh khu C để nhận diện mục tiêu.

Văn Bình nhìn viên thiếu tá địch. Mặt hắn tái mét không còn hột máu. Chàng day hấn :

— Anh nghe tiếng gì không ?

Hắn lấp bắp :

— Máy bay. Phải rút chạy lập tức. Địa điểm đã bị lộ. Rút đi ngay, kéo bom nổ tan xác.

Văn Bình hỏi :

— Tại sao anh biết sắp có oanh tạc ?

Miệng hắn méo sệch trong sự lo sợ :

— Đại tá Woòng nói. Vì vậy, các cơ sở quan trọng phải di tản. Địa điểm này từ xưa đến nay rất an toàn.

Tiếng máy bay càng rõ thêm. Không phải một chiếc mà là nhiều chiếc họp thành đoàn. Căn cứ vào âm thanh, Văn Bình biết phi đội đang từ trên cao hạ thấp và sà xuống khu rừng rậm rạp. Chàng có cảm tưởng như đoàn chim sắt bay sát những đỉnh cây xanh ngắt, và phi công đã nhìn thấy

những ngôi nhà nhỏ khuất sau bụi bồm bộp.

Văn Bình nhắc lại :

— Lăn chót, tôi yêu cầu anh hợp tác. Nếu anh chần chừ, bắt đắ dĩ tôi phải giết anh.

Hắn hỏi, giọng rụt rè :

— Trong trường hợp tôi chịu khai ?

— Anh sẽ được tự do.

Nét mặt sáng rực, hắn nói :

— Đại tá Woòng đang ở trong ngôi nhà cuối cùng. Vâng, ngôi nhà cuối cùng. Ngôi nhà này ăn thông với giao thông hào bí mật. Ông đến ngay mới kịp. Hai người khách đang sửa soạn đáp máy bay lên thẳng.

Văn Bình không cần nghe hết đoạn cuối. Chàng đã biết đủ những điều muốn biết. Chàng vùng đứng dậy. Viên thiếu tá địch cũng đứng dậy theo. Chàng định trời hấn lại vì dầu sao chàng đã hứa tha chết cho hắn.

Nhưng thái độ ngoan cố của hắn đã vô tình giúp chàng xóa bỏ được lời cam kết. Lợi dụng chàng xây lưng hẳn ngoài người đâm chàng. Chàng né tránh không nhanh thì đã bỏ mạng trong R một cách oan uổng.

Lưỡi dao trượt sang bên, kéo rách một mảnh áo và làm trót da thịt, đối phương hốt hoảng thu dao, nhưng Văn Bình đã quai bàn tay bá phát, bá trúng. Đối phương bị đánh vào giữa mặt thét lớn,

máu mũi tuôn như suối. Rồi ngã xuống giã đành dạch trên nền đất rắn.

Văn Bình không thèm giết hẳn. Chàng chỉ dừng một giây, nhỏ rãi nước bọt dề bày tỏ sự khinh miệt, rồi tống cửa chạy ra ngoài.

Trời trong và xanh ngắt. Không một gợn mây. Ánh nắng buổi sáng tràn ngập khu rừng. Thời tiết đẹp này rất thuận lợi cho phi cơ hoạt động. Khi Văn Bình ngừng đầu thì đoàn phi cơ bụng trắng toát đang rầm rộ lượn quanh. Điều làm chàng suy tư là cánh phi cơ nào cũng đeo nặng hỏa tiễn mà hoa tiêu lại bay vòng tròn. Chàng không hề nghe thấy tiếng súng từ dưới đất bắn lên. Hai giàn cao xạ khổng lồ đặt giấu trong hốc đá đã được phủ kín bằng vải dù ngụy trang. Bọn bắn sẽ lãnh nghề của đại tá Woòng cũng nin thin thít. Đại tá Woòng muốn gây cho các phi công cái ấn tượng là bên dưới không có cơ sở quan trọng nào hết; tuy nhiên, thái độ khệnh khạng của phi đội oanh tạc cũng ngầm bảo Văn Bình rằng hoa tiêu đang chụp hình, mở máy điện tử để ghi âm mọi tiếng động bên dưới.

Văn Bình rảo bước về ngôi nhà cuối. Dọc đường, chàng gặp nhiều người mặc đồ đen chạy tiu tít, vai đeo ba lô dây nhóc giầy tờ, súng lục trẻ dưới thắt lưng. Gặp chàng, chẳng ai nói gì. Điều này rất dễ hiểu vì lẽ chàng đội lốt đại úy. Và

lại, nếu ngờ vực, họ cũng không dám đứng lại chất vấn chàng giữa âm thanh rầm rầm của phi đội oanh tạc đang quay cuồng trên đầu.

Ngôi nhà của đại tá Woòng đứng chờ vợ bên rặng bôm bốp. Đoàn phi cơ đang bay là là sát ngọn cây bông rủ nhau bay cao lên, bay cao thêm nữa rồi biến dạng.

Văn Bình bàng hoàng chẳng hiểu ra sao. Trước mặt chàng, ngôi nhà quái ác đã hiện ra sừng sững. Chàng đẩy cửa. Cửa bằng gỗ nên chàng chỉ dụng nhẹ là mở toang.

Vật chàng thấy trước tiên là một gã đàn ông cao lớn, thân thể đen thui như than. Hắn đứng ngang cửa, tay lăm lăm khẩu tiêu liên AK,

Hắn nghiêm mình :

— Thưa đại úy.

Nhưng hắn đòi giọng ngay :

— Đại úy cần việc gì ?

Văn Bình đáp :

— Đồng chí không biết tôi ư ?

Tên lính trở mắt nhìn chàng, dáng điệu vô cùng sững sốt. Văn Bình định tấn công phủ đầu, song hắn đứng hơi xa, ở ngoài tầm tay chàng nên chàng đành kiểm cơ hoãn binh, lura tiến lại gần.

Văn Bình đang tần ngần, chưa biết nên triệt hạ đối phương cách nào cho thuận tiện, thì tên lính đã nói đều đều như máy phóng thanh :

— Dững cảm ?